

Kenny BRACK

Minderbroeder-kapucijn

Nog geen veertig was Kenny BRACK toen hij in 2012 werd gevraagd om gardiaan (overste) te worden van het kapucijnerklooster aan de Antwerpse Ossenmarkt. Het wordt onder meer zijn taak om de gemeenschap hier internationaler te kleuren. „Jonge mensen hebben leeftijdgenoten nodig, en met Vlamingen alleen redden we het niet”, zegt hij daar eenvoudig op.

‘Minder hebben om meer te zijn’

Lieve WOUTERS

Platte rust, zestig jongens en meisjes en een groot spel. Op het zomerfestival van de jongerenwerking die Kenny BRACK in zijn vorige parochie in Heuvelland op de been bracht, bevinden zich ook al enkele Antwerpenaren. De ‘wonderboy van de kapucijnen’ loopt er eenvoudig bij, pretentieloos. Hij zet de jongeren zelf aan het werk, laat hén stralen. En gebeten geraken door het voorbeeld van Sint-Franciscus.

–Een doorsneeparochie in een probleemwijk in Antwerpen-Noord. Als het daar kan, dan overal, zou je denken. Maar hoe doet u het?

Een jongerenwerking starten, kan inderdaad overal, waarom niet? Maar je moet er wel voortdurend aan werken. Een heilig principe voor mij is dat je jongeren afhaalt waar ze staan. Ik kom niet met een vooropgesteld plan naar hen om hen te laten beleven wat ik zelf bedacht.

–Hoe bent u heel concreet eerst in Heuvelland en nu in Antwerpen te werk gegaan?

Catechisten prenten hun vormelingen in dat het vormsel geen einde is, maar een begin. Dan vraag ik me af: een begin waarvan? Jonge mensen hebben een groep nodig waarin ze zich goed voelen en zichzelf kunnen vinden. Is onze parochie zo’n groep? Toen ik in 2006 pastoor werd in Heuvelland, had ik een heel enthousiaste vormeling. Wat hij met zijn vormsel wilde doen nu de catechese afgerond was? „Mijn vrienden erover vertellen”, zei hij. Ik stelde hem voor mee te helpen met de catechese. Zijn moeder werd catechiste. Hij zou haar assisteren.

„Investeren in jongeren is een bewuste keuze, die keuzes vergt in je tijdsbesteding als pastoor”

Zo werd de vormselcatechese het lanceerplatform voor een jongerenwerking. Al maar meer werd de eucharistie door hen gedragen. Ze spelen muziek, doen dienst als lector of misdienaar. Daarbuiten zien ze elkaar ook voor ontspanning en bezinning. Ze doen klusjes bij oudere parochianen of maken zich op een andere manier dienstbaar. Uit die werking groeide een groep die zich ernstig wil verdiepen in de spiritualiteit van de heilige Franciscus. In-

middels sloot een deel van hen zich aan bij de internationale jeugdwerking YouFra van de franciscaanse lekenbeweging.

–Hebt u als gardiaan in Antwerpen en met zeven parochies genoeg tijd over om dit werk voort te zetten?

Het is mijn bewuste keuze om daar tijd voor te maken. Dat betekent vanzelf dat je minder investeert in andere dingen die mensen misschien van een pastoor verwachten. In Antwerpen valt dat goed mee. Sommige parochies zijn al jaren goed georganiseerd zonder pastoor, waardoor ik de handen vrij houd. Er is maar één kerk waar ik elke zondag voorga en daarop stel ik scherp. En maandelijks rij ik nog steeds naar Heuvelland om de YouFragroep te begeleiden tijdens een vormend moment.

–Geen heimwee naar de tijd in Heuvelland?

Vóór ik daar pastoor werd en naar de pastorie verhuisde, woonde ik in het klooster. Naar dat gemeenschapsleven verlangde ik na zeven jaar weer. Door naar Antwerpen te verhuizen, kon ik tegelijk in het klooster wonen én zinvol werk doen. Ik ben heel tevreden.

–Hoe kwam u zelf op het spoor van de franciscaanse spiritualiteit?

In Bazel, de deelgemeente van Kruibeke waar ik opgroeide, hadden we een jonge pastoor die goed met jongeren overweg kon. Als kind leek het me toen geweldig om zoals hij als priester iets voor anderen te kunnen betekenen. Toen ik vanaf het derde middelbaar naar het Sint-Norbertuscollege in Antwerpen trok, omdat de richting handel in Bazel niet aangeboden werd, ging ik tussen de lessen door orgel oefenen in een kloosterkerk. Via de zusters daar kwam ik in contact met de kapucijnen, die een orgelist zochten.

Enkele jonge kapucijnen prikkelden mijn nieuwsgierigheid. Ook hun werk boeide me: voor schipperskinderen, Pax Christi, voedselbedelingen, Congo. Die

De figuur van Franciscus bezit ook voor jongeren vandaag een grote aantrekkingskracht, stelt Kenny Brack verheugd vast. © Violet Corbett Brock

paters stonden dicht bij de straat, terwijl ze toch een intens leven hadden van gebed en gemeenschap. Ze ademden hun overtuiging bij wijze van spreken in en uit.

In het vuur van die ontdekking liet ik mijn belangstelling blijken. Ik moest nog een jaar wachten om aan de opleiding te beginnen. In de hoop dat ik nog door mijn andere passie, de muziek, van gedachten zou veranderen, moedigde mijn ouders me aan om een jaar Lemmensinstituut te doen. Die muzikale vorming komt me nog goed van pas.

–Is dat ook niet uw grootste troef in uw werk met jongeren, dat u uw overtuiging ‘ademt’?

Als je jonge mensen meeneemt in wat jou boeit, dan vloeit daar vanzelf iets nieuws uit voort. Op de lagere school in Bazel gaf een broeder van de christelijke scholen muziekles. In het plaatselijke harmonie-

orkest kwamen zowat alle kinderen van bij broeder Jan. Hij liet de betere leerlingen les geven aan de andere. Dat ben ik een hele tijd blijven doen. Iedereen speelde door elkaar heen, een chaos van jewelste. Maar het werkte! De broeder liep rond en corrigeerde hier en daar.

–Wat heeft de kapucijnerorde jongeren vandaag te bieden?

De figuur van Franciscus heeft ook voor hen een grote aantrekkingskracht. Hij zet ons aan het denken over hoe we omgaan met bezit, natuur, prestige. Jongeren die daar echt mee bezig zijn, zeggen me dat ze bewuster leven door afstand te doen van altijd maar ‘hebben’. Niet bezig zijn met wat je kunt vergaren, schept ruimte en vrijheid om jezelf te vinden. Die ervaring is goud waard en is mijn drijfveer om jongeren over Franciscus te vertellen.